

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาวิจัยโดยย่อและสรุป

วัตถุประสงค์หลักของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงแบบแรงจูงใจโดยทั่วไปในการย้ายถิ่น และการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในเรื่องของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นระหว่างเพศชายและเพศหญิง ตลอดจนการศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่คาดว่าจะมีผลทำให้ลักษณะแรงจูงใจของเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกัน โดยเลือกเอาเมืองพัทยาซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีความสำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ และเป็นเมืองที่มีความต้องการแรงงานสูง โดยส่วนใหญ่จะเป็นแรงงานประเภทที่เน้นหนักไปทางด้านการค้าและการบริการ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มาพักผ่อนยังเมืองพัทยาซึ่งปีหนึ่งๆ มีเป็นจำนวนมาก เมืองพัทยายังมีการเปลี่ยนแปลงประชากรอันเนื่องมาจากการย้ายถิ่นเข้าเป็นสาเหตุสำคัญ

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง เลือกเฉพาะผู้ย้ายถิ่นที่ย้ายเข้ามาเมืองพัทยาเป็นเวลานานตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป และไม่เคยมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในเมืองพัทยามาก่อน ได้ขนาดตัวอย่างทั้งสิ้น 257 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างจากตำบลนาเกลือ 107 คน และตำบลหนองปรือ 150 คน และได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถามทำการสัมภาษณ์ผู้ย้ายถิ่นที่มีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) เป็นตัวเปรียบเทียบ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นอกจากมุ่งที่จะศึกษาเพื่อค้นคว้าหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแรงจูงใจในการย้ายถิ่นเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจแล้ว ยังได้ศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของการย้ายถิ่นและแรงจูงใจที่จะอยู่เมืองพัทยาต่อไป อันจะเป็นการแสดงให้เห็นถึงลักษณะของกลุ่มประชากรตัวอย่าง และความคิดเห็นที่มีต่อการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา ตลอดจนแผนการในอนาคต

สำหรับผลการศึกษาลักษณะทั่วไปของการย้ายถิ่น จะแบ่งเป็นหัวข้อเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ย้ายถิ่นที่เป็นประชากรตัวอย่าง และรูปแบบของการย้ายถิ่นของประชากรตัวอย่าง กล่าวคือ

1. คุณลักษณะของผู้ย้ายถิ่นที่เป็นประชากรตัวอย่าง ผลของการศึกษาปรากฏว่า จากจำนวนตัวอย่าง 257 คน เป็นผู้ย้ายถิ่นหญิงมากกว่าชาย คือร้อยละ 59.9 และ 40.1 ตามลำดับ โดยผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะมีอายุระหว่าง 21-30 ปีมากที่สุด และมีจำนวนผู้ที่เป็นโสด และแต่งงานแล้วใกล้เคียงกัน แต่สำหรับในเรื่องของการศึกษาซึ่งส่วนใหญ่ของผู้ย้ายถิ่นมีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ผู้ย้ายถิ่นชายโดยเฉลี่ยจะมีระดับการศึกษาสูงกว่าหญิง และเมื่อพิจารณาถึงอาชีพปัจจุบันในเมืองพัทยา ผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีอาชีพทางการค้า และการบริการมากที่สุด ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีอาชีพทางการค้า และช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร มากที่สุด

เมื่อพิจารณาถึงภูมิลำเนาเดิมของผู้ย้ายถิ่นที่เป็นประชากรตัวอย่างปรากฏว่า มากกว่า 2 ใน 3 ของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิง มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคกลางและภาคตะวันออก โดยเฉพาะจังหวัดชลบุรีและกรุงเทพมหานคร จะมีเป็นจำนวนร้อยละ 33.5 ของทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องกับภูมิลำเนาเดิมของคู่สมรสของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงที่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในภาคกลางและภาคตะวันออกมากที่สุด โดยเฉพาะจังหวัดชลบุรีและกรุงเทพมหานคร คิดเป็นจำนวนร้อยละ 35.8 ของทั้งหมด แต่เมื่อพิจารณาภูมิลำเนาเดิมของผู้ย้ายถิ่นตามเขตเทศบาล จะพบว่าผู้ย้ายถิ่นหญิงมีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในเขตเทศบาลมากกว่าชาย

ส่วนลักษณะทางครัวเรือนในภูมิลำเนาเดิมของผู้ย้ายถิ่น ปรากฏว่าผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีจำนวนพี่น้องในครัวเรือน โดยเฉลี่ยมากกว่าชายเล็กน้อย คือ 5.7 และ 5.5 คน ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาถึงจำนวนสมาชิกที่ย้ายออกจากครัวเรือนของผู้ย้ายถิ่น โดยส่วนรวมจะพบว่า เป็นการย้ายออกจากครัวเรือนเพียงคนเดียวมากที่สุด โดยจะเป็นครัวเรือนหญิงมากกว่าครัวเรือนชาย ร้อยละ 33.1 และ 30.1 ตามลำดับ

สำหรับอาชีพบิดา และอาชีพเดิมของผู้ย้ายถิ่นก่อนจะย้ายมาเมืองพัทยา ปรากฏว่า อาชีพบิดาของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิง จะมีอาชีพทางเกษตรกรรมมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า และช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร โดยอาชีพบิดาของผู้ย้ายถิ่นชาย จะเป็นผู้ทำงานเกษตรกรรมและช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกรมากกว่าหญิง ในขณะที่อาชีพบิดาของผู้ย้ายถิ่นหญิง จะเป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้ามากกว่าชาย ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงอาชีพเดิมก่อนที่จะย้ายมาเมืองพัทยาของผู้ย้ายถิ่นชาย จึงพบว่า มีอาชีพเดิมเป็นช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร มากที่สุดในขณะที่ผู้ย้ายถิ่น

หญิง จะมีอาชีพเดิมเป็นผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้ามากที่สุด โดยสำหรับอัตราค่าจ้างจากอาชีพเดิมของผู้ย้ายถิ่น จะพบว่า อาชีพเดิมของผู้ย้ายถิ่นชาย จะมีอัตราค่าจ้างพอสมควร เป็นจำนวนมากกว่าหญิง ในขณะที่อาชีพเดิมของผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีอัตราค่าจ้างที่เป็นจำนวนมากกว่าชาย

2. รูปแบบการย้ายถิ่นของประชากรตัวอย่าง ผลของการศึกษาปรากฏว่า เมื่อพิจารณารูปแบบการย้ายถิ่นของประชากรตัวอย่างตามลักษณะภูมิลาเนาเดิมของผู้ย้ายถิ่น พบว่าผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่จะเป็นการย้ายในระยะทางใกล้ๆ มากกว่าระยะทางไกลๆ และเป็นการย้ายจากเมืองไปสู่เมือง ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงขั้นตอนในการย้ายถิ่นของผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงยังพบว่า ส่วนใหญ่เป็นการย้ายโดยตรง หรือเป็นการย้ายครั้งแรก

สำหรับผลการศึกษาแรงจูงใจในการย้ายถิ่นเปรียบเทียบระหว่างเพศชายและเพศหญิง จะแบ่งเป็นหัวข้อเกี่ยวกับแบบแผนแรงจูงใจโดยทั่วไป และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจ ประกอบกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกจุดหมายปลายทาง กล่าวคือ

1. แบบแผนแรงจูงใจโดยทั่วไป ปรากฏว่ามากกว่าครึ่ง หรือร้อยละ 53.3 ของผู้ย้ายถิ่นมาเมืองพัทยา จะมีแรงจูงใจด้านงาน โดยร้อยละ 29.6 ของผู้ย้ายถิ่น จะเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่า ในขณะที่ร้อยละ 19.1 ของผู้ย้ายถิ่น เป็นแรงจูงใจจากการมาทำงานทำ และร้อยละ 4.7 ของผู้ย้ายถิ่น เป็นแรงจูงใจเพื่อความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน ส่วนแรงจูงใจที่มีความสำคัญรองลงมาจากเรื่องงาน คือแรงจูงใจด้านครอบครัว เป็นจำนวนร้อยละ 40.9 ของผู้ย้ายถิ่นทั้งหมด โดยจะเป็นแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงานมากกว่าแรงจูงใจจากการแต่งงาน หรือการติดตามครอบครัวเล็กน้อย คือร้อยละ 22.2 และ 18.7 ตามลำดับ ส่วนแรงจูงใจทางด้านวิถีการดำเนินชีวิตมีเพียงร้อยละ 5.8 ของทั้งหมด

เมื่อพิจารณาถึงความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจระหว่างเพศชายและเพศหญิงโดยทั่วไป จะเห็นว่า ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากกว่าผู้ย้ายถิ่นหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจเพื่อมาทำงานที่ตึกว่า ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากกว่าผู้ย้ายถิ่นชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจเพื่อการแต่งงาน หรือการติดตามครอบครัว แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจที่มีความสำคัญที่สุดของเพศชายและเพศหญิง จะพบว่า ทั้งผู้ย้ายถิ่นชายและผู้ย้ายถิ่นหญิง จะมีแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่า มากที่สุดเหมือนกัน

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแบบแผนแรงจูงใจ ในการศึกษาครั้งนี้ได้แยกการวิเคราะห์ปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจ อันได้แก่

ปัจจัยทางอายุ เมื่อพิจารณาแบบแผนรวมของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นกับปัจจัยทางอายุ ปรากฏว่าผู้ย้ายถิ่นที่มีอายุ 20 ปีและต่ำกว่า 20 ปี จะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากกว่าด้านงาน โดยจะเป็นแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงานมากที่สุด ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นที่มีอายุ 21-30 ปี และ 31 ปีขึ้นไป จะมีแรงจูงใจด้านงานมากกว่าด้านครอบครัว โดยจะเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานที่คิดว่ามากที่สุด และเมื่อพิจารณาแบบแผนแรงจูงใจจำแนกตามเพศและอายุ จะพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 20 ปีและต่ำกว่า 20 ปี ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงาน ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงาน และเมื่อกลุ่มตัวอย่างมีอายุ 21-30 ปี และ 31 ปีขึ้นไป ทั้งชายและหญิง จะมีแบบแผนแรงจูงใจเหมือนกันคือ เป็นแรงจูงใจเพื่อต้องการมาทำงานที่คิดว่า

ปัจจัยทางสถานภาพสมรส เมื่อพิจารณาแบบแผนรวมของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นกับปัจจัยทางสถานภาพสมรส ปรากฏว่าผู้ย้ายถิ่นที่เป็นโสด จะมีแบบแผนแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงานมากที่สุด ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นที่แต่งงานแล้ว และเป็นหม้าย/หย่าร้าง จะมีแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานที่คิดว่ามากที่สุด และเมื่อพิจารณาแบบแผนแรงจูงใจจำแนกตามเพศและสถานภาพสมรส จะพบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่เป็นโสด ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงาน ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงาน ส่วนผู้ย้ายถิ่นที่แต่งงานแล้ว และเป็นหม้าย/หย่าร้าง ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานที่คิดว่า ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านงานและด้านครอบครัว คือการมาทำงานที่คิดว่าและการแต่งงาน หรือการติดตามครอบครัว เป็นจำนวนเท่ากัน

ปัจจัยทางการศึกษา เมื่อพิจารณาแบบแผนรวมของแรงจูงใจในการย้ายถิ่น กับปัจจัยทางการศึกษา ปรากฏว่าผู้ย้ายถิ่นที่ไม่ได้รับการศึกษา จะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากกว่าด้านงาน ในขณะที่ผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอนุปริญญา/สูงกว่า จะมีแรงจูงใจด้านงานมากกว่าด้านครอบครัว และเมื่อพิจารณาแบบแผนแรงจูงใจจำแนกตามเพศ

และการศึกษา พบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาทั้งชายและหญิง จะมีแบบแผนแรง
 จูงใจเหมือนกันคือแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่า ส่วนผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา
 ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำ ในขณะที่หญิง จะมี
 แรงจูงใจด้านงานและด้านครอบครัวเท่ากัน คือแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำ และแรงจูงใจเพื่อ
 การแต่งงาน หรือการติดตามครอบครัว

ปัจจัยทางภูมิลาเนาเดิม เมื่อพิจารณาแบบแผนรวมของแรงจูงใจในการย้ายถิ่น
 กับปัจจัยทางภูมิลาเนาเดิม ปรากฏว่าผู้ย้ายถิ่นที่มีภูมิลาเนาเดิมอยู่ในเขตเทศบาลจะมีแรงจูงใจ
 ด้านงานมากกว่าด้านครอบครัว โดยจะเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่า ในขณะที่ผู้
 ย้ายถิ่นที่มีภูมิลาเนาเดิมอยู่นอกเขตเทศบาล จะมีแรงจูงใจด้านงานและด้านครอบครัวเท่ากัน คือ
 แรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่า และแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงาน และเมื่อ
 พิจารณาแบบแผนแรงจูงใจจำแนกตามเพศและภูมิลาเนาเดิม พบว่า ผู้ย้ายถิ่นที่มีภูมิลาเนาเดิมอยู่
 ในเขตเทศบาล และที่มีภูมิลาเนาเดิมอยู่นอกเขตเทศบาล ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด
 ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากที่สุด โดยในเขตเทศบาล ชายจะมีแรงจูงใจเพื่อ
 การมาทำงานทำที่ตึกว่ามากที่สุด ส่วนหญิงจะมีแรงจูงใจเพื่อการแต่งงาน หรือการติดตาม
 ครอบครัว และนอกเขตเทศบาล ชายจะมีแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำมากที่สุด ส่วนหญิงจะมี
 แรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงาน

ปัจจัยทางอาชีพเดิม เมื่อพิจารณาแบบแผนรวมของแรงจูงใจในการย้ายถิ่น กับ
 ปัจจัยทางอาชีพเดิม ปรากฏว่าผู้ย้ายถิ่นที่มีอาชีพเดิมเป็นเกษตรกรจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัว
 มากกว่าด้านงาน โดยจะเป็นแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงานมากที่สุด ในขณะที่ผู้ย้าย
 ถิ่นที่มีอาชีพเดิมปฏิบัติงานเกี่ยวกับการค้า วิชาชีพ ช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และ
 กรรมกร จะมีแรงจูงใจด้านงานมากกว่าด้านครอบครัว โดยเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่
 ตึกว่ามากที่สุด และเมื่อพิจารณาแบบแผนแรงจูงใจ จำแนกตามเพศและอาชีพเดิม พบว่า ผู้ย้ายถิ่น
 ที่มีอาชีพเดิมเป็นผู้ปฏิบัติงานทางเกษตรกรรม ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากที่สุด โดยจะเป็น
 แรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่ามากที่สุด ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากที่สุด
 โดยจะเป็นแรงจูงใจจากการที่ญาติพี่น้องชวนมาทำงาน ส่วนผู้ย้ายถิ่นที่มีอาชีพเดิมเป็นผู้ปฏิบัติงาน
 ทางด้านการค้า วิชาชีพ และช่าง/ผู้ปฏิบัติงานในกระบวนการผลิต และกรรมกร ทั้งชายและหญิง
 จะมีแบบแผนแรงจูงใจเหมือนกัน คือเป็นแรงจูงใจเพื่อการมาทำงานทำที่ตึกว่า

อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะมีแรงจูงใจที่ทำให้ตัดสินใจย้ายถิ่นแล้วก็ตาม แต่ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเลือกจุดหมายปลายทาง หรือปัจจัยที่ช่วยให้ผู้ย้ายถิ่นตัดสินใจเลือกมาเมืองพัทยาแทนที่จะย้ายไปที่อื่น จะเห็นว่ามี ความสำคัญอยู่เช่นกัน นั่นคือ ในเรื่องของ การมีญาติ เพื่อน หรือคนที่รู้จักคุ้นเคยอยู่เมืองพัทยา รวมถึงการได้รับข่าวสาร หรือเคยมี ประสบการณ์ในการมาเมืองพัทยามาก่อน ประกอบกับระยะทางและการคมนาคมจากสถานที่ที่เคย อยู่เค็มาเมืองพัทยาที่มีระยะทางใกล้ และการคมนาคมที่สะดวกสบาย และประการสุดท้ายคือ การที่พัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีอากาศดี

สำหรับผลการศึกษาแรงจูงใจที่จะอยู่เมืองพัทยา โดยพิจารณาจากความพึงพอใจของ ผู้ย้ายถิ่นที่เป็นประชากรตัวอย่างที่มีต่อเมืองพัทยา และข้อดี-ข้อเสียในการดำรงชีวิตในเมือง พัทยา และปัญหาของเมืองพัทยาตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนแผนการในอนาคต ปรากฏว่า แม้ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงส่วนใหญ่จะเห็นว่า ค่าครองชีพส่วนใหญ่หรือค่าใช้จ่าย ต่างๆ ในเมืองพัทยาสูงกว่าสถานที่ที่เคยอยู่เค็มา และทำให้ผู้ย้ายถิ่นในทั้ง 2 เพศ ต้องประสบ กับปัญหาในเรื่องเงินไม่พอใช้ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบสภาพต่างๆ ไป ทั้งในแง่ของ รายได้จากการงานที่ทำอยู่ปัจจุบันในเมืองพัทยา ซึ่งผู้ย้ายถิ่นมากกว่า 2 ใน 3 มีรายได้มากกว่า งานที่เค็มาอยู่เค็มาก่อนที่จะย้ายมา จึงทำให้ร้อยละ 80 ของผู้ย้ายถิ่นมีความพอใจในงานที่ทำอยู่ ปัจจุบัน และส่วนใหญ่ไม่คิดจะเปลี่ยนงานที่ทำแต่อย่างใด ประกอบกับความสะดวกสบายในด้าน ต่างๆ ที่ได้รับตั้งแต่ย้ายมาอยู่เมืองพัทยา จึงทำให้ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะอยู่เมือง พัทยาต่อ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงข้อดี-ข้อเสียของการดำรงชีวิตอยู่ในเมืองพัทยา และปัญหา ของเมืองพัทยาตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าแม้ผู้ย้ายถิ่นทั้งชายและหญิงจะ เห็นว่าปัญหาสำคัญของเมืองพัทยา และข้อเสียของการดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน จะเกี่ยวเนื่องกับการ ที่เมืองพัทยามีเศรษฐกิจตกต่ำและมีค่าครองชีพสูง แต่ข้อดีของการดำรงชีวิตอยู่ จะ เป็นในเรื่อง ของการที่พัทยาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สวยงามและมีอากาศดีมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การที่พัทยา เป็นเมืองที่มีตลาดแรงงานมาก และยังมีสภาพเศรษฐกิจที่คล่องตัวพอสมควร ประกอบกับมีสภาพ ความเป็นอยู่ที่รื่นรมย์ และสะดวกสบาย

จากลักษณะดังกล่าวข้างต้นจึงพบว่า ผู้ย้ายถิ่นมากกว่าครึ่งไม่คิดจะย้ายออกจากเมือง พัทยาแต่อย่างใด โดยในจำนวนของผู้ที่ต้องการจะอยู่เมืองพัทยาต่อไปนี้จะพบว่า ประมาณครึ่ง

หนึ่งมีเหตุผลในการอยู่ต่อสืบเนื่องมาจากเรื่องงานเป็นสำคัญ ในลักษณะที่ว่างานปัจจุบันมีความสำคัญและรายได้ดีพอสมควร โดยเมื่อจำแนกตามเพศ ผู้ย้ายถิ่นชายจะมีเป็นจำนวนมากกว่าหญิง ในขณะที่เหตุผลที่มีความสำคัญรองลงมา จะเกี่ยวข้องกับเรื่องครอบครัว ซึ่งผู้ย้ายถิ่นหญิงจะมีมากกว่าชาย ในลักษณะของความต้องการอยู่ต่อ เพราะมีญาติพี่น้องอยู่ที่เมืองพญา และการมาสร้างครอบครัวที่นี่

สรุป

ในการศึกษาเชิงเปรียบเทียบถึงความแตกต่างในเรื่องของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นระหว่างผู้ย้ายถิ่นชายและผู้ย้ายถิ่นหญิง ปรากฏว่าในลักษณะทั่วไป เพศชายและเพศหญิงจะมีแรงจูงใจที่ต่างกันคือ ชายจะมีแรงจูงใจด้านงานมากกว่าหญิง ในขณะที่หญิงจะมีแรงจูงใจด้านครอบครัวมากกว่าชาย และเมื่อพิจารณาปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจอันได้แก่ ปัจจัยทางอายุ สถานภาพสมรส การศึกษา ภูมิลำเนาเดิม และอาชีพเดิม ปรากฏว่าลักษณะความแตกต่างของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นระหว่างเพศชายและเพศหญิงดังกล่าว จะผันแปรไปตามปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ยกเว้นปัจจัยทางภูมิลำเนาเดิมที่พบว่า ไม่มีผลกระทบต่อแบบแผนแรงจูงใจโดยทั่วไปของผู้ย้ายถิ่นชายและหญิงแต่อย่างใด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นการเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับแบบแผนโดยทั่วไปของแรงจูงใจในการย้ายถิ่น รวมถึงความแตกต่างในเรื่องของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นระหว่างเพศชายและเพศหญิง
2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนและกำหนดนโยบายของเมืองพญาในเรื่องของผู้ย้ายถิ่น รวมถึงการสร้างงานที่เหมาะสมในเมืองพญา และการบริการทางสาธารณสุข-สาธารณสุขการ
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาถึงเรื่องเดียวกันนี้กับพื้นที่อื่นๆ ต่อไป

ข้อจำกัดในการศึกษา

1. เกี่ยวกับกลุ่มประชากรตัวอย่างที่อาจจะไม่ใช่ตัวแทนแรงงานทั้งหมดในเมืองพัทยา แต่จะเป็นเพียงบางกลุ่มของแรงงาน ดังจะเห็นได้จากระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนใหญ่จะทำการเก็บตามบ้านพักอาศัยและร้านค้าย่อยที่อยู่ตามแนวของถนน มิได้เก็บตามห้างร้านหรือสถานประกอบการที่มีขนาดใหญ่ เพราะจะมีปัญหาในเรื่องของความร่วมมือ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่ได้ไม่สามารถใช้เป็นตัวแทนของผู้ย้ายถิ่นทั้งหมดในเมืองพัทยาได้

2. ในการศึกษาลักษณะแรงจูงใจของผู้ที่ย้ายถิ่นมาเมืองพัทยานี้ จะศึกษาผู้ย้ายถิ่นที่ย้ายเข้ามาเมืองพัทยาเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไป ซึ่งอาจมีปัญหาคำสำหรับผู้ย้ายถิ่นที่ย้ายเข้ามาเป็นระยะเวลาหลายปี และได้ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองพัทยานานพอสมควร โดยอาจทำให้ข้อมูลที่ได้เกี่ยวกับความคิดเห็นในเรื่องของแรงจูงใจในการย้ายถิ่นเปลี่ยนแปลงไปบ้าง

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการย้ายถิ่นมาเมืองพัทยาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะบางประการที่คิดว่า จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับเรื่องในลักษณะเดียวกันนี้ในโอกาสต่อไปดังนี้คือ

1. เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้มีข้อจำกัดในแง่ของการเป็นตัวแทนที่ดีของกลุ่มแรงงานในเมืองพัทยา ทั้งนี้เพราะระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา ด้วยเหตุนี้ในการศึกษาค้างต่อไป ถ้าเป็นไปได้กลุ่มตัวอย่างควรจะมีการศึกษาระดับอนุปริญา และปริญาตรีมากขึ้น อันจะนำไปสู่ความเข้าใจถึงแบบแผนแรงจูงใจในการย้ายถิ่นได้ชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาค่ำและผู้ย้ายถิ่นที่มีการศึกษาสูงกว่า

2. ควรจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในการย้ายถิ่นในเขตเมืองอื่นๆ ที่เป็นเมืองหลักของแต่ละภาค หรือเป็นเมืองที่มีความเจริญในด้านต่างๆ อันเป็นเหตุให้มีผู้ย้ายถิ่นเข้าเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นการศึกษาเปรียบเทียบถึงแรงจูงใจในการย้ายถิ่นของประชากร ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ตามสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน อันจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับแรงจูงใจในการย้ายถิ่นให้กว้างขวางยิ่งขึ้น